

profil

čtenáře

Martin Stranka

Vaše portfolio je neobyčejně kompaktní. Trvalo dlouho, než jste si takhle „sjednotil styl“?

Musím říct, že jsem v oblasti fotografie v podstatě nováčkem. Svůj první snímek jsem pořídil někdy před dvěma roky, kdy jsem si koupil svou první zrcadlovku a vůbec první fotoaparát jako takový. Počáteční pokusy byly mnohem blíže konceptuální tvorbě. Následně jsem objevil kouzlo v jednoduchosti – naprosto mě pohltil minimalismus. Po pár měsících a několika fotografiích jsem začal naplňovat své představy emotivní a snovou náladou. Pro mě je to neuvěřitelný odpočinek. Když tak přemýšlím,

netrvalo pak ani dlouho a pochopil jsem, kam mě to celé táhne.

S první otázkou souvisí i formát vašich fotografií, který je ve většině případů čtvercový. Co vás právě na čtverci láká nejvíce?

Dříve jsem se nebránil klasickému formátu. To byla také doba, kdy jsem hledal styl, který by mě bavil. Přibližně po roce jsem přešel na čtvercový formát a už pro mě nebylo cesty zpět – v dobrém smyslu slova. Ještě teď vzpomínám, jak se mi otevřely dveře do nepoznaného světa čtyř stejných stran. Čtverec mi dává zvláštní volnost kompozice.

Představuje se vám

Martin Stranka

Jmenuji se Martin Stranka a je mi 24 let. Původně jsem z Litoměřic, nyní bydlím prvním rokem v Praze, kde za pár dní dokončuji VŠ ekonomického směru. Fotografie jsem propadl celkem nedávno – před dvěma roky. Najdu-li mezi prací a studiem nějaký volný čas, pak je pro mě fotografie tou největší závislostí. Vnímám focení jako prostor, kde se pro mě stírají hranice mezi reálným snem a snovou realitou.

It Was A Snowy Night

Asi právě stejný poměr stran ve mně vytváří pocit jistého klidu a rovnováhy. Snad je to osobní vnitřní rozpoložení.

Fotíte na středofórmát, nebo snímky dodatečně ořezáváte?

To je tak trošku můj vzdálený sen. Zatím ještě nesplněný, ale kdo ví. Momentálně fotím fullframovou zrcadlovkou Canon EOS 5D, takže snímky dodatečně ořezávám na čtverec. Snad budu mít jednou možnost osahat si i nějaký středofórmátový fotoaparát.

Dalším společným rysem vaší tvorby jsou náměty na pomezí reality, iluze,

snu... Vymýšlíte si jednotlivé „snové“ motivy předem, nebo je vytváříte na snímku až při dodatečných úpravách v počítači?

Sny, to je pro mě obrovský a stále ještě nepoznaný prostor. Jsou pro mě místem, kde člověk může najít sám sebe. Musím říct, že každý snímek v sobě nese část mých snů. Proto snad ten nádech. Funguje to tak, že mi v hlavě probleskne představa celé scény, jak by měla vypadat. Zbytek je už otázka hledání správného místa, použití vhodného světla. Sám jsem nikdy dříve nevěřil, co vše světlo dokáže, jak může dotvořit náladu scény. Lidé se neustále ptají, jak moc používám dodatečné úpravy v počítači. Úprav je

opravdu na snímku méně, než by se mohlo zdát. Fotografie stojí vždy na základu, který se následně snažím dobarvit charakterem a rázem své prvotní představy.

Využíváte spíše ateliér, nebo je většina vašich snímků pořízená ve skutečných lokacích?

Když jsem poprvé sáhl po foťáku, bláhově jsem si myslel, že jen v ateliéru vznikají ty dobré kousky. Paradoxně jsem se vydal opačnou cestou. Nikdy jsem neměl možnost fotit v ateliéru. O to více jsem musel hledat místa, která by kopírovala moje představy. Možná bude někdo kroutit hlavou, ale nadpoloviční většina mých fotek vznikla

v mém bytě. Od toho se pak odvíjí i téma mých fotek. Mám skutečně rád snímky obyčejných věcí v neobyčejných situacích.

Jak se díváte na čím dál větší převahu digitálního záznamového média? Je pro vás analogová cesta také už „mrtvá“?

Častokrát od svých kamarádů slychávám, jak vyrůstali na staříčkých mašinkách svých tatínek. Já jsem tuhle možnost neměl. U nás se fotografování nedědilo. Když jsem si pořizoval svou první zrcadlovku, nad klasickým analogem jsem ani nepřemýšlel. Ale postupem času mám stále silnější touhu jej vyzkoušet. Asi je to i poznat z mých snímků, kam přidávám jistou filmovou patinu. Jsem zkrátka dítěto odkojené digitální dobou, stále však toužící po analogové cestě.

Doporučil byste čtenářům tvorbu nějakého vašeho oblíbeného současného fotografa?

Z těch zvůčnějších jmen mě velmi baví Robert a Shana Parkeharrisonovi. Jejich konceptuální tvorba je opravdová pastva pro oči. Jsou to snímky, které berou dech a vykazují nekonečné množství obrazivosti. Nikdy jsem netíhl ke jménům, která se proslavila po celém světě. Spíš bych zmínil ta, která ovlivnila mou tvorbu a byla pro mě inspirací – turecký fotograf Sakir Yildiri, Jonathan Jacobsen z Chile nebo Denis Olivier a jeho surrealistický projekt Dreamspace.

But I Wanted To Touch

Fotoaparáty Martina Stranky

Mým prvním fotoaparátem byl Canon EOS 20D v setu se sklem Canon EF 18–55 mm. Tento objektiv sloužil spíše jako malá berlička při prvních krocích, kdy jsem přemýšlel kudy dál. Stále více jsem tíhl a experimentoval s krátkým ohniskem, a tak jsem z druhé ruky adoptoval Tokinu 12–24 mm F4,0. Poté následovala má první opravdová vášeň v podobě fixní „padesátky“ Canon 50 mm F1,8. S tímto vybavením jsem vydržel přibližně 2 roky, kdy jsem se začal poohlížet po něčem, co by mě posunulo o kus dál. Vše jsem tedy prodal a přešel na fullframovou zrcadlovku Canon EOS 5D, ke které jsem si pořídil znovu pevné ohnisko Canon 50 mm tentokrát se světelností F1,4. Díky mé vášni k „širokému rozhledu“ jsem neodolal a přikoupil Canon 17–40mm F4,0 L a polarizační filtr B+W. Celou sbírku jsem doplnil o hračku Polaroid 636 Closeup. Lhal bych, kdybych řekl, že mě analogová cesta neláká. Takže do budoucna bych rád vyzkoušel středofornát.

Co se dodatečných úprav týká, Photoshop je v tomto ohledu pro mě pravou rukou. Někteří tuhle cestu neuznávají, druzí naopak. Pro mě je softwarová úprava dotažení celé myšlenky do cílené podoby.